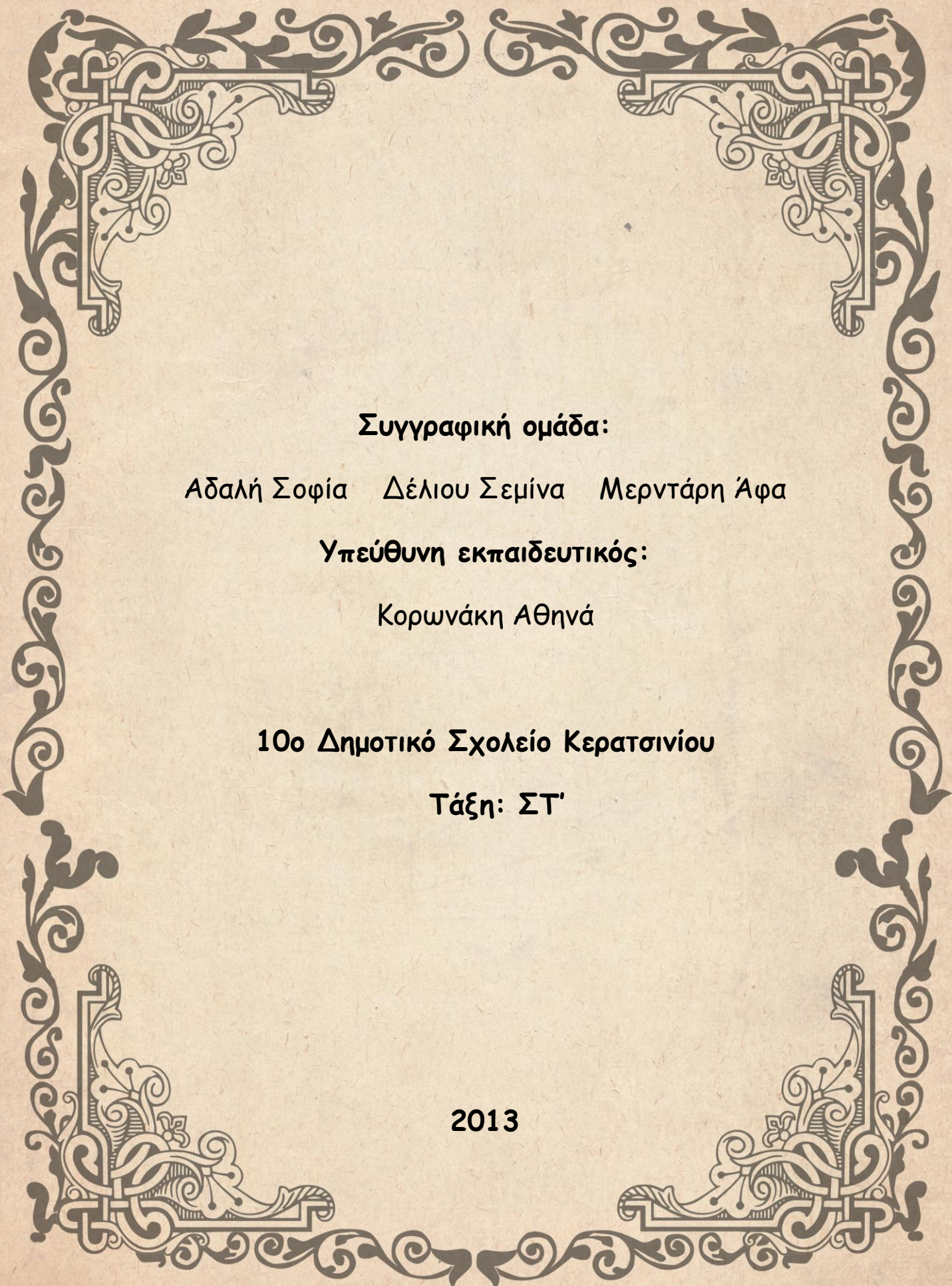

ΣΟΖΟΝΤΑΣ ΔΥΟ ΠΟΛΕΙΣ...

Συγγραφική ομάδα:

Αδαλή Σοφία Δέλιου Σεμίνα Μερντάρη Άφα

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός:

Κορωνάκη Αθηνά

10ο Δημοτικό Σχολείο Κερατσινίου

Τάξη: ΣΤ'

2013

Μια φορά κι έναν καιρό, σε μια μακρινή πόλη, την Τεχνούπολη, ζούσαν δύο κορίτσια, η Ειρήνη και η Γαλήνη,. Οι δύο κοπέλες ήταν φίλες από τότε που θυμούνται τον εαυτό τους. Γνώριζαν να αγαπάνε τη φύση, πράγμα που τα υπόλοιπα παιδιά δεν ήξεραν. Τα δύο κορίτσια είχαν μεγαλώσει με αγνότητα, ενώ τα υπόλοιπα είχαν μάθει να λατρεύουν τα τεχνολογικά θαύματα της πόλης, αφού η Τεχνούπολη ήταν φημισμένη για τις δημιουργίες της. Νόμιζαν πως δεν υπήρχε πρόβλημα που να μην μπορούσες να βρεις ένα αντίστοιχο μηχάνημα να το διορθώνει. Όμως δυστυχώς υπήρχαν πολλά προβλήματα που δεν μπορούσαν τα μηχανήματα να λύσουν. Η φτώχεια, ο εθισμός στα ναρκωτικά, το υπερβολικό καυσαέριο, το άνισο μοίρασμα του πλούτου και οι ληστείες είχαν ταραξει ολόκληρη την πόλη.

Η Ειρήνη είχε μεταξένια, χρυσά μαλλιά και γαλανά μάτια, ρόδινα μάγουλα και μία έμφυτη περιέργεια να ανακαλύπτει καινούρια πράγματα.

Η Γαλήνη ήταν μελαχρινή με σμαραγδένια μάτια. Είχε φακίδες και μακριές βλεφαρίδες, λαμπερό χαμόγελο και ήταν αρκετά δειλή, αλλά της άρεσε να μην αφήνει τίποτα στην τύχη του και να οργανώνει τα πάντα όπως την είχαν μάθει οι γονείς της.

Κι οι δύο λάτρευαν τις καταδύσεις στο βυθό του Ατλαντικού ωκεανού, καθώς η Τεχνούπολη ήταν στο κέντρο του. Ήθελαν πολύ να έχουν έναν αληθινό κήπο, όμως τα μόνα άνθη που υπήρχαν στην Τεχνούπολη, ήταν τα ψεύτικα, πλαστικά λουλούδια που δεν μπορούσαν να δώσουν καμία χαρά στους κατοίκους. Το χώμα δεν ήταν γόνιμο απ' τα πολλά χημικά και τις όλο και πιο εντατικές χρήσεις εργοστασίων πάνω σ' αυτό.

Στην παραλία βρισκόταν ένα μικρό σκάφος, που τους είχε κάνει δώρο ο δήμαρχος της πόλης ως βραβείο για την επίδοσή τους στο σχολείο. Το χρησιμοποιούσαν για να κάνουν ταξίδια στη θάλασσα και να ανακαλύπτουν τα μυστικά του βυθού. Σήμερα ήθελαν να πάνε ακόμη πιο μακριά απ' ότι συνήθως. Είχαν βαρεθεί τον ύφαλο, έτσι αποφάσισαν να πλεύσουν έως την άβυσσο γιατί δεν είχαν πάει ποτέ.

Ήταν πολύ πιο διαφορετικά από τον ύφαλο. Στην αρχή, κοντά στην επιφάνεια, ήταν πολύ βαρετά καθώς υπήρχαν ελάχιστα ψάρια και το κενό άτονο μπλε του ωκεανού ήταν το μόνο που φαινόταν τριγύρω. Οι κοπέλες έγνευσαν να προχωρήσουν πιο βαθιά για να εξερευνήσουν τον πάτο του ωκεανού. Όσο πιο κάτω πήγαιναν τα πράγματα γίνονταν πιο ενδιαφέροντα αλλά και πιο ανατριχιαστικά.

Υπήρχαν όλο και περισσότερα ψάρια, τα οποία ήταν πολύχρωμα, μα πολύ μεγαλύτερα και πιο περίεργα από αυτά που ήξεραν. Τα φυτά άρχισαν να φαίνονται από πολύ μακριά καθώς ήταν μεγάλα. Το ρεύμα τ'κανε να κουνιούνται και φάνταζαν ζωντανά.

Καθώς κοίταζαν αυτό το ασυνήθιστο τοπίο, κάτι έλαμψε στο μάτι της Ειρήνης. Πλησίασε την Γαλήνη και της έδειξε αυτό το λαμπερό αντικείμενο. Αυτή αναστατωμένη ήδη, ανησύχησε ακόμη περισσότερο και προτίμησε να κολυμπήσει προς την επιφάνεια. Καθώς η Γαλήνη έπαιρνε τον δρόμο της επιστροφής, η Ειρήνη έλεγξε τις μπουκάλες οξυγόνου της, και αφού είδε πως είχε αρκετό, αποφάσισε να περιεργαστεί το παράξενο αντικείμενο.

Όταν πλησίασε πιο κοντά, ένα μικρό, ολόχρυσο πράγμα ήταν σταθερά ακουμπισμένο στην άκρη ενός βράχου. Μάλλον θα ήταν καιρό εκεί, αφού είχε θαφτεί αρκετά από την αμμώδη επιφάνεια της πέτρας. Η Ειρήνη το πήρε στα χέρια της. Ήταν ένα πανέμορφο δαχτυλίδι, που φαινόταν αρκετά παλιό. Γυάλιζε στις ελάχιστες ακτίνες του ήλιου που έφταναν ως εκεί. Στην εσωτερική του μεριά ήταν σκαλισμένα γράμματα... όμως δεν είχε ιδέα ποιας γλώσσας. Ένα μόνο πράγμα τριγύριζε στο μυαλό της: Πώς, στο καλό, βρέθηκε εκεί πέρα το δαχτυλίδι;

Η Ειρήνη είδε ότι δεν της είχε μείνει πολύ οξυγόνο και κατευθύνθηκε στην επιφάνεια κρατώντας το πολύτιμο εύρημά τους. Εκεί διηγήθηκε στη Γαλήνη τι είχε γίνει μέσα στο νερό. Ύστερα από αυτήν την παράξενη ανακάλυψή τους, γύρισαν στο σπίτι τους. Έτρεξαν στον υπολογιστή τους για να βρουν πληροφορίες για το δαχτυλίδι, όμως τίποτα δεν ανταποκρινόταν.

Έτσι την άλλη μέρα αποφάσισαν ν' ακολουθήσουν άλλη πορεία με την ελπίδα να ανακαλύψουν καινούρια στοιχεία. Πέρασαν πολλές ώρες διαδρομής χωρίς να έχουνε βρει τίποτα. Οι μπουκάλες τους ήταν σχεδόν άδειες, και έπρεπε να φύγουν γρήγορα πριν τους τελειώσουν εντελώς. Καθώς η Γαλήνη έπαιρνε τον δρόμο της επιστροφής η Ειρήνη την σταμάτησε. Κάτι μέσα της, της έλεγε ότι δε θα χρειαζόνταν πολύ αέρα. Η Ειρήνη οδήγησε την Γαλήνη σ' ένα κατάμαυρο δρομάκι, στενό από πολλά βράχια, γεμάτα φύκια και μικρά μαύρα ψάρια.

Ύστερα βρέθηκαν σ' ένα σκοτεινό μέρος, όμως στο βάθος, διέκριναν μία τεράστια πύλη. Η πύλη ήταν χρυσή, στολισμένη με ολοστρόγγυλα άσπρα μαργαριτάρια και πολύχρωμα ψάρια που την περιτριγύριζαν, δημιουργώντας μία αίσθηση μαγείας, γαλήνης και χαλάρωσης. Διστακτικά κολύπησαν πιο κοντά της την για να την περιεργαστούν καλύτερα. Τα μάτια τους είχαν

Θαμπώσει, από τη λάμψη του χρυσαφιού. Η πύλη έβγαζε μια αύρα που τους μάγευε. Κάτι μέσα τους, τους έλεγε ν' ανακαλύψουν τί υπάρχει πέρα απ' αυτή τη μυστηριώδη είσοδο. Τα χέρια τους έσπρωξαν απαλά την τεράστια πύλη, χωρίς να τις ενδιαφέρει τι θα αντικρίσουν εκεί. Το μόνο που τις ένοιαζε ήταν να εξιχνιάσουν αυτό το μυστήριο. Βρέθηκαν σ' ένα μέρος φωτεινό που φαινόταν σαν λίμνη. Κολύμπησαν απαλά προς την επιφάνεια με μια ζεστή αύρα να τις αγκαλιάζει.

Επιτέλους είχαν φτάσει στην επιφάνεια. Κοίταξαν τριγύρω και πήραν μια βαθιά ανάσα. Αυτό που αντίκρισαν τις έκανε να μείνουν άφωνες. Μια τεράστια παραθαλάσσια πόλη χτισμένη από μάρμαρο. Υπήρχαν παντού λουλούδια και φυτά που έβλεπαν για πρώτη φορά. Ξαφνικά διέκριναν στην ακτή μια γλυκιά μικρόσωμη κοπέλα που τους έκανε σήμα. Η κοπέλα δεν μιλούσε καλά Ελληνικά και φαινόταν αρχαίας εποχής. Επίσης είχε τα μαλλιά της κότσο και φορούσε μανδύα.

-Καλησπέρα σας! Δεν το πιστεύω ότι επιτέλους ήρθατε! Θα σας τα εξηγήσω όλα, όμως πρώτα φορέστε τους μανδύες σας.

Τα κορίτσια δίστασαν αλλά την ακολούθησαν μιας και το οξυγόνο στις μπουκάλες δεν έφτανε ούτε για δύο μέτρα. Μόλις τους φόρεσαν την ρώτησαν:

-Πώς ονομάζεσαι;

-Τι είναι αυτό το μέρος; Πού βρισκόμαστε;

Η κοπέλα τους απάντησε ότι ονομαζόταν Κοραλία και πως βρίσκονταν στην Ατλαντίδα. Η Κοραλία τους ξενάγησε σε ολόκληρη την πόλη. Τέλος, τις πήγε στο ποτάμι της περιοχής. Εκεί τους τα εξήγησε όλα:

- Είμαι μέλος της βασιλικής οικογενείας και σας καλωσορίζω στην πόλη μας! Καταλαβαίνω πόσο μπερδεμένες είστε, απλώς ακούστε με! Εδώ και χρόνια περιμένουμε την άφιξή σας από μια προφητεία. Λέει ότι είστε οι μόνες που μπορείτε να μας σώσετε. Βρήκατε το δαχτυλίδι του πατέρα μου, του βασιλιά.

Ύστερα τις οδήγησε στο παλάτι του πατέρα της. Το παλάτι ήταν τεράστιο, φτιαγμένο από κάτασπρο μάρμαρο και πολύχρωμα διαμάντια. Αργότερα προχώρησαν στο εσωτερικό του παλατιού για να δουν τα υπόλοιπα δωμάτια. Όλα ήταν καταπληκτικά, υπέροχα. Σε μία άκρη ενός χώρου υπήρχε μια μεγάλη, κρυστάλλινη σφαίρα, με την οποία «επικοινωνούσαν» με την προφητεία.

Μετά τους οδήγησε στο δωμάτιο όπου καθόταν ο βασιλιάς. Ήταν ένας ψηλός, όμορφος άντρας, που φορούσε ένα κόκκινο μεταξωτό μανδύα και μια χρυσή κορώνα. Προς μεγάλη τους έκπληξη, ο βασιλιάς τους χαμογέλασε και τους είπε πως τις περίμενε εδώ και τόσα χρόνια. Τα κορίτσια απορημένα τον κοίταξαν κι αφού είχαν βρει ξανά το θάρρος τους του είπαν ότι εντυπωσιάστηκαν από τον τόπο του, όμως το μόνο που θέλουν είναι να γυρίσουν πίσω στο

σπίτι τους. Εκείνος επέμεινε και τους είπε την ιστορία με την Κοραλία αυτή τη φορά πολύ πιο πειστικά. Εκείνες αγανακτισμένες τον ρώτησαν ήρεμα τι πρέπει να γίνει. « Μα να μας πείτε τι πρέπει να κάνουμε για να σωθούμε φυσικά!»>> είπε λες και ήταν ο πιο φυσικό πράγμα.

Εκείνος τους απάντησε:

- Μόνο εσείς μπορείτε να σώσετε την πόλη μας από μια καταστροφή που προβλέπει η κρυστάλλινη σφαίρα. Εμείς δεν μπορούμε να ξέρουμε ποια θα είναι αυτή η καταστροφή ενώ εσείς την γνωρίζετε, γιατί ζείτε στο μέλλον.

Αυτές προσπάθησαν να σκεφτούν, όμως τίποτα δεν τους ερχόταν στο μυαλό. Μέχρι που κάποια στιγμή η Ειρήνη φώναξε « Η καταστροφή! Βέβαια, το τσουνάμι που θα χτυπήσει την Ατλαντίδα θα την καταστρέψει... σκέψου Γαλήνη, η ΧΑΜΕΝΗ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ.>> Μόλις το είπε αυτό, ψίθυροι ακούστηκαν από παντού.

Τις επόμενες ώρες, άρχισαν να παίρνουν δραστικά μέτρα όπως: να σηκώνουν πολλά ψηλά τείχη και ν' αποθηκεύουν τρόφιμα. Άνθρωποι κάθε ηλικίας δούλεψαν σκληρά για να οχυρωθεί η πόλη. Λίγο αργότερα ο ουρανός σκοτεινίασε. Μεγάλα κύματα άρχισαν να χτυπάνε τις ακτές. Η προφητεία επαληθεύτηκε. Ένα τεράστιο κύμα πλησίαζε απειλητικά. Οι άνθρωποι πανικοβλήθηκαν και άρχισαν να τρέχουν προς διάφορες κατευθύνσεις.

Το κύμα ήταν σε απόσταση αναπνοής μέχρι που έσκασε πάνω στα τείχη. Ένα μέρος του πλημμύρησε την άκρη της πόλης όμως ευτυχώς τίποτα δεν είχε χαθεί οριστικά. Η Ατλαντίδα είχε σωθεί, χάρη στα κορίτσια!

Ένα λεπτό ησυχίας και μετά όλοι άρχισαν να ζητωκραυγάζουν. Ο βασιλιάς οργάνωσε μία μεγαλειώδη γιορτή, με πλούσια φαγητά και πολλά ποτά. Κρέμασαν παντού τεράστιες αφίσες με τα ονόματα και τις φωτογραφίες των κοριτσιών. Επίσης επέβαλε να μάθουν όλοι οι κάτοικοι της Ατλαντίδας Νέα Ελληνικά.

Προτού τα κορίτσια πάρουν το δρόμο της επιστροφής για την Τεχνούπολη, ο βασιλιάς τις ρώτησε:

- Τι δώρο θέλετε να σας προσφέρω; Ζητήστε μου ότι επιθυμείτε κι εγώ θα σας το δώσω.
- Χαρά μας είναι που σας βοηθήσαμε, και τίποτα δε θέλουμε γι' αντάλλαγμα!

Εκείνος συγκινημένος τους πρόσφερε ένα λαμπερό μαργαριτάρι. Τους είπε ότι ήταν ένας μαγικός σπόρος που θα φύτευε οπουδήποτε. Τα κορίτσια το πήραν και ενθουσιασμένες γύρισαν πίσω στην Τεχνούπολη. Μόλις πήγαν σπίτι, έχωσαν το μαργαριτάρι στο χώμα και του έριξαν άφθονο νερό. Άρχισε να βγαίνει ένα κλωνάρι και να αρχίζει να μεγαλώνει. Τα κορίτσια δεν είχαν δει ποτέ μεγαλύτερο φυτό από θάμνο. Τέλος έγινε ένα μεγάλο πανέμορφο δέντρο με λαμπερά φύλλα και καρπούς. Μαζεύτηκε κόσμος και φωτογράφιζε αυτό το περίεργο πράσινο αντικείμενο που για πρώτη φορά αντίκριζε. Σε λίγο άρχισαν να φυτρώνουν κι άλλα παρόμοια με μαγικό τρόπο και ο κόσμος απορούσε όλο και περισσότερο για το όνομα εκείνου του παράξενου πράγματος. Στο τέλος τα κορίτσια το ονόμασαν: **ΔΕΝΤΡΟ**.

Όλοι είχαν ενθουσιαστεί με το πρώτο υγιές δέντρο της πόλης. Τα παιδιά, οι γονείς και οι φτωχοί αγάπησαν το πράσινο και η Τεχνούπολη άλλαξε όνομα και ονομάστηκε Πρασινούπολη. Οι δημοσιογράφοι της περιοχής έγραφαν μόνο γι' αυτό. Κάθε εφημερίδα είχε για εξώφυλλο το δέντρο. Πολλοί άνθρωποι, αποφάσισαν να καλλιεργήσουν δέντρα για να γεύονται τους νόστιμους καρπούς τους και να ομορφύνουν την πόλη τους. Τα καινούρια δέντρα καθάριζαν την ατμόσφαιρα και όλοι ένοιωθαν πιο ήρεμοι και υγιείς καθώς ο ουρανός έπαψε να ναι γκρίζος από το νέφος. Τα κορίτσια είχαν γίνει ηρωίδες και η Τεχνούπολη μια καλύτερη πόλη.

ΤΕΛΟΣ

ΣΩΖΟΝΤΑΣ ΔΥΟ ΠΟΛΕΙΣ...

Δύο κορίτσια που πρέπει να σώσουν συγχρόνως δύο πόλεις οι οποίες βρίσκονται σε κρίσιμη κατάσταση. Η μία είναι έτοιμη να χαθεί οριστικά ενώ στην άλλη οι άνθρωποι κοντεύουν να την εγκαταλείψουν εξαιτίας των δύσκολων συνθηκών διαβίωσης. Θα τα καταφέρουν άραγε;